

1950.

*“Горяни” наричаха хората, излезли в планината,
за да се борят против комунистическата власт.*

Горяните - великите герои!
Те вярваха във своето поражение!
На властите при страшните устои
Смъртта бе търсеното избавление.

И тя бе там! – Един срещу хиляда
На планините китни сред дъбравите,
Където Бог преместил беше ада!
Това не трябва, хора, да забравяте!

Те бяха всички селяни работни
Със ниви от червените ограбени,
Избивани сега като животни,
Защото допреди творяха хляба ни.

Изгря след тях във края ни заробен
Терор жесток до кръв! И безподобен.

1951.

*Под дрехите си всички хора
са голи (Хайнрих Хайне).*

Царете във значителни количества
В съвременния свят се появяват,
Макар обездържавени величества
Те не престават да се размножават.

Властта им е вероизповедание,
Хасан-Иван кръщават си децата,
Та в някой Бог да бликне състрадание
И той да каже “Връщам ви царствата!”

Жените им със герб са запечатани
И който нейде ги фотографира,
Преследват го до дупка във Земята ни,
И в гроба даже той да няма мира.

А може би и врявата голяма
Е част от монархическа реклама?

1952.

Червеният партиен секретар,
Прегърнат вече от дебилността,
Бе някога районен господар
И над живота ни, и над смъртта.

Сега се движи в свой измислен свят,
Над масите напъва своя глас,
Изисква всеки да превива врат
Пред ужаса на неговата власт.

Той вижда се отново феодал
И заповедите му са закон
За кроткия двукрак материал –
Покорен, изпълнителен, без стон.

Във тази роля чувства се добре
И сигурно със нея ще умре.

1953.

За мен във комунистическия ад
Студената война ми бе гореща!
Аз водех се като наследствен враг –
Властта ме пареше при всяка среща.

Изселван, бит, притискан, все пак жив,
На диктатурата смъртта дочаках,
Прибързано оказах се щастлив
И после щастието си оплаках.

На комунизма милите деца
Ведно със мене също оживяха,
Но с куфарчета жълти колелца...
Със тях за бизнесмени ги признаха.

Открих след този тъй жесток урок
Утеха в “Бедността не е порок”.

1954.

*Крали Марко се е бил с чер арапин и
е освободил три синджира роби.
(Народно предание)*

Защо народът слави Крали Марко?
Защо възторжено го е възпял?
Не е ли имал друго име ярко
Вместо това на турския васал?

Щом всичките герои са избити,
Настъпва криза във юначността –
Кому да е разхубавят чертите
Тъй както е и с божествеността.

Измислят подвизите на юнака
И той превръща се в прекрасен мит,
А угнетеният народ ще чака
Кога арапинът ще е убит.

Но докато митът е умозрителен,
Керванът с млади роби е действителен.

1955.

Отдавна в собствените си вериги е
Закрепостена нашата религия,

Към небесата хвърля взор тревожен
Дали ремонт на култа е възможен,

Но райската чиновническа секция
Отхвърлят всеки опит за корекция,

За да останат догмите ни чисти
Според четирмата евангелисти:

Възкръсването свято след разпятие
И праведното девствено зачатие.

Какво ли губи догмата Христова
Ако за лек компромис е готова,

А именно, че вместо да е девствено
Зачатието Боже е естествено?

1956.

Когато царедворецът умре,
При нас от ада скоро се завръща,
Земята бърза да го прибере
И в слънчоглед разцъфнал го превръща.

Той става символът на вяността
Към знамето и царската особа,
Обърнат постоянно към властта
Дори, ако се наложи, и от гроба.

Без оглед стар ли е или е млад,
На Онзи свят го никой не желае,
Отхвърлят го чистилище и ад,
За рай не може даже да мечтае.

Макар причината да си остава скрита,
Тя все ще бъде някога разкрита.

1957.

Комунизмът, идвайки на власт,
Комунизми зароди стотици –
Нямаше за всекиго от нас,
Само за червените владици.

Те ги усвояваха със стръв,
Мамеха, живееха богато,
Лееше се пролетарска кръв
И кръвта превръщаха във злато.

А хомотът вечно е хомот
Независимо с какво е боядисан,
Всеки лъже бедния народ,
Той така е може би орисан.

Чаканият дух на Свободата
Стана власт *над* пролетариата.

1958.

Живее ли се в мястото където
Мирът е подготовка за война,
Където Партията и ОФ-ето
До кръв измъчват цялата страна?

Не се живее, но все пак живяхме
И станахме със подлостта на “ти”,
От Истината всеки ден пестяхме
И крихме я под форма на мечти.

А активисти недушевени
Преследваха със жар невинността,
Защото бяха твърдо убедени,
Че тя е най-опасна за властта.

От гледище на кастовите нрави
Те може би наистина са прави.

1959.

Когато някой някога умре
Той става част от някаква статистика,
И се налага да се прибере
Във “Личния състав” с характеристика.

Последната подменя личността
И след смъртта е нейно продължение,
С която възприема я света,
Реши ли той, че тя е от значение.

Оглеждам силуети-планина,
Избити от прочутите диктатори...
Изкупва ли се тяхната вина
Със дарбата им на организатори?

Рисуват ги със ангелски чела,
А даже им прибавят и крила.

1960.

*Клането в Батак е жестоко, но...
(Иво Беров, Mediapool, 29.09.2012)*

Не съм си мислил, че в Батак клането
Ще доведе до спор и до обсъждане,
Но то доведе до това, че ето
Изкланите подлагат на осъждане.

Баташкото клане е без “обаче”
Съгласно моето най-скромно мнение,
Децата бяха жертви на палачи -
Това е факт без всякакво съмнение.

Но във “обаче” аз откривам скрити
Маскиралите се последователи
На сребролюбците и подлеците –
На хората, родени за предатели.

Не вярвам да са жертви на заблудите,
А са съзнателно в гмежта на йудите.

1961.

Червени вършеха и добрини
На принципите си във нарушение
Със цел невинен да се отклони
От смърт за нереално провинение.

Човещината и жестокостта
Разменят рядко своите позиции,
Едната е покорна на властта,
А другата е вечно в опозиция.

Едната често че ще победи,
Ненужно е да бъде обяснявано,
Но другата живее сред беди,
И в милосърдие е обвинявана.

А после по партийни указания
Добрите награждават с наказания.

1962.

*Биде вечер, биде утре – ден трети.
(Битие, 1: 13)*

И схвана Бог във празното пространство,
Големият му взрив че беше грешка,
Но продължаваше със постоянство
Да изпълнява ролята си тежка.

Създаде бързо нужните закони,
В безредието ред за да постави,
А после и безброя от фотони -
Така във мрака светлина направи.

Наоколо бе всичко безтегловно,
Без маса беше цялата Вселена,
Но Бог я тупна по гърба грижовно
И масата от Нищо бе родена.

За тази цел освен със барионите
Той си послужи и със Хигс-бозоните.

1963.

Какво Йехова някога направи,
“Избран народ” наричайки евреите? -
Начало плодотворно той постави
На национализма за идеите.

Обидиха се другите народи,
Поискаха и те да са обичани
И техният народ света да води
Към райските врати, с цветя обкичени.

Воюваха за милостите Божи,
Избиваха се дълго и старателно,
Та всеки кости вражи да положи
Пред Господ Бог от племето признателно.

Йехова със това се забавляваше
И кървавите битки насърчаваше.

1964.

Организирахме всеобщ поход
И благоденствие. -Но не съвсем.

Осъществихме вашите мечти
И сътворихме рай за вас. -Почти.

Свободни вестници без страх четем,
Изпълнени със правда. -Не съвсем.

Народът с вяроност ни обезсмърти
И влюбен е във нас. -Почти.

Расте продукцията по обем,
А и по качество. -Но не съвсем.

Навред соцреализмът ни цъфти,
Шедьоври сипят се отвред. -Почти.

По мярка е червеният ярем
И той предпазва всички ви. -Съвсем.

1965.

Риби със кореми към небето
Плуват по реката на смъртта,
Ще се вляят заедно в морето
И с анáтемата на света.

То е скрило хиляди отрови
Във огромните си глъбини,
Старите се смесват там със нови
И ни готвят черни бъднини.

Рибите и птиците са първи
Пътници към чакащия мрак,
Гларуси, акули и пъстърви
Ще ни срещнат с кадмий и живак.

Ние ще сме редом с костенурките...
Най-накрая ще измрат печурките.

1966.

Представям си “световното внимание”
Като прожектор, който се върти
И търси със особено старание
Кои явления да освети.

“Певица Гага” е мероприятие
От изключително висок разряд
И журналистиката гордо прати я
Във общопланетарен “Топ-парад”.

Там тя е във приятната компания
На Папа, на бандит и на артист –
Продукти на обществената мания,
Но без Виргилий или Демокрит.

Пренебрежението с мрак покри
Дори лицето на мадам Кюри.

1967.

*Чувам капки вода край теб и въздишка.
(Дария Жилич)*

Закъснявам. Трябва да се бърза.
Бърша бързо голата глава,
А обувката ми се развърза,
Но сега не ми е до това.

Поизносена ми е яката
И ще трябва да си сложа шал...
Че е трудно със една заплата
Да живея, вече съм разбрал.

Вкарвам си ръката във хастара
На балтона безнадеждно стар,
Ризата и тя е доста стара,
Но за щастие е без хастар.

Вън вали. На темето ми капката
Сочи, че съм си забравил шапката.

1968.

Обичам планината както всички
Със върховете ѝ, гори и бездни,
Покрити със пластмасови торбички –
Дарения напълно безвъзмездни.

Туристите разхвърлят ги грижливо,
Стараят се със плам и повсеместно,
Дори да се изтребе всичко живо
Те украшение ще са чудесно.

Торбичката е вечна. Тя не гние,
За бъдещето спомен ще остане
С подписаните - аз, ти, той и ние,
И със визитките на глупостта ни.

Ще се прочуем в цялата Вселена
Със чудото на полиетилената.

1969.

Един човек е стъпил на Луната!
Това не е човек, а е Човекът!
Разнася се щастливо новината
Подобно на общопланетен екот.

Обаче на червените режима
Посреща новината със уплаха
И със болезненост необяснима,
Че янките Луната завладяха.

Великият момент се премълчава
И все едно, че той не съществува,
Свърхмощната диктаторска държава
От хора на Луната се страхува!

А с обичайното си овчедушие
И всеки от слугите ѝ послуша я.

1970.

Общественост – една неясна сила,
Възспира собствения си прогрес...
Тя колко гени е задушила
И колко са изчезнали без вест!

Самотници сред мрака на тълпите
Те следват незавидната съдба
С идеи в мозъчните гънки скрити,
Пребити във житейската борба.

Откритията им са еднолични
Във авторски предълъг колектив,
Където разни шефов себични
Ограбват всеки гений отстъпчив.

А между гения и идиота
Се шири царството на *гениота*.

1971.

*-Господи, колко пъти да прощавам на
брата си? Седем пъти ли?
Исус отговори: - Не ти казвам до седем,
а до седемдесет пъти по седем.
(Ев, Мат. 18: 21, 22)*

Поднасям стих, макар и от далеч,
На “Кадри” – част от нашата култура,
Жестокия “изтеглен режещ меч”
На пролетарската ни диктатура.

Другарят Сталин кръсти го така –
Отдела за партийна права вяра,
Предверие на страшната ЧеКа,
Око всевиждащо на Господаря.

Той произвеждаше сълзи и кръв
В мащабите на триста генерали,
Погубваше служители със стръв
И никого и нищо не пожали.

Дейците му, преситени от ярост,
Днес доживяват най-спокойна старост.

1972.

Червените принцеси са безспорно
Едно от чудесата на света
И хора славеха ги неуморно
Във знак на въплътената мечта.

Те бяха извисени над Закона
На сянка при всевластните бащи
И властваха макар и без корона
Над гмеж, която всичко им прости.

Дали Людмила бе или Светлана
Ограбила народната хазна?
И двете бяха като жива рана
На болно тяло в болни времена.

А спомените ни за тях къде са? –
Във гроба на свободната ни преса.

1973.

Да обобщаваме е знак основен
На нашите способности мисловни –
Щом български чадър е бил отровен,
Там всичките чадъри са отровни.

Осъждаме така сицилиани,
Защото мафиоти са родили,
А също всичките мохамедани,
Защото доста люде са избили.

Картини обобщени, но неверни,
Разделят безобидните народи –
Предимно бели и предимно черни...
Това към благоденствие не води.

След много черно-бели векове
Ще има ли и други цветове?

1974.

Народ безмолствуєт...

(А.С. Пушкин, "Борис Годунов")

Народът ни е милионоустен,
Но общият му изказ е мълчание,
В мълчанието е герой изкустен,
Преминал през вековно изпитание.

Мълчанието е красноречиво
И може да се каже реторическо,
А няма ли да бъде справедливо
Наречено да бъде историческо?

Гласа цени той повече от злато
По време на предизборните сесии,
Продава го, но само полвинчато –
Така запазва мирно равновесие.

И сред партийното ни многоцветие
От Сфинкса учи се на дълголетие.

1975.

За хора с незаконен занаят
Говори се навред сред обществото,
Общопризнати са за негов цвят,
Заслужили борци против Доброто.

За вестникарите ни те са хляб,
Издържат ги чрез своите постъпки
Със непознат за слабите мащаб,
Чрез тях читателят изпитва тръпки.

Младежите ги гледат във захлас
И не един дори им подражава,
Властта се вслушва в бодрия им глас...
Това е слава. Да, това е слава!

А работливците като пчелички
Се грижат за прехраната на всички.

1976.

Защо нещастieto на народа
Расте със щастieto на властта?
Такава е човешката природа
Или така устроен е света?

Нещастieto, даже обяснено,
Не намалява болката, уви!
А обяснението, то е предплатено
От властите и все със тях върви.

Жестоко правило! И много трайно!
Кой изключение ще ми покаже?
Такова няма, явно или тайно

Със трайна изсторическа следа
Във фантастичните романи даже
И в сънищата ни за Свобода.

1977.

Праисторическото беззаконие
Е правната естествена среда
И безсъмнено завещано то ни е
Като реакция против реда.

Как трудна е на правдата защитата! –
Воюва се с природния нагон!
Със кражби и убийства е прикрита тя,
Дори понякога и със закон.

Подкупни с неподкупни институции
Поглъщат много сили и пари,
Управи сменят се и конституции,
Животът мирен да се подобри.

И той наистина се подобрява,
Но беззаконието продължава.

1978.

Науката ни е като гора,
Приела всички в тъмната си пазва,
Зора не стига нейните недра
И със дърво дървото си приказва.

Сред мекия и плодоносен мрак
Дърветата изглеждат талантливи,
Защото без лъчите на маяк
Те предвидливо са еднакво сиви.

Успехи трупат се един след друг
И в горските архиви се отчитат,
Дори и храстите творци са тук –
И те към титли докторски налитат.

Светът изглежда и не подозира
Каква наука тук се имитира.

1979.

Не е ли истина закономерна,
Че вярата му чезне яко дим? –
Интелигенцията му неверна
Обслужва всеки стар и нов режим.

Продажни политици-“философи”
Го тласнаха в убийствени войни
И три национални катастрофи
Разбиха светлите му бъднини.

След изблика на национализма
Той продължи играта със Смъртта,
Замести комунизма със царизма
И стигна дъното на пропастта.

Според дълбокоумните доклади
От там Европа щяла да го вади.

Читателите бързо намаляват,
Писателите ни по брой растат
И твърде чудно е какво ще правят,
Когато бройките се изравнят.

Писателят-читател ще очаква
Поредния издателски тираж,
Читателят-писател ще оплаква
Изчезналия творчески кураж.

Накрая ще се срещнат примирено
Пред телевизионния екран,
Където ще узнаят непременно:
Не букви, образи на преден план!

Но във музея книги ще останат
И смело там грамотността ще бранят.

Да прекроиш завършена творба,
Защото Партията ти нарежда? –
Това е най-горчивата съдба,
При нея няма място за надежда.

Най-вероятно ще се съгласиш,
В противен случай само зло те чака,
Идейно текста ти ще разкрасиш,
Така докрай ще разгромиш кулака.

Ще издържиш ако си гений ти,
Талант ли си обаче ще е трудно,
Но може съвестта да ти прости,
Духът ти щом приспан е непробудно.

ЦеКа цени послушниците свои
И бляскав юбилей ще ти устрои.

Покойниците рядко проговарят,
Но думата им винаги тежи,
Не ги заплашват Богът или царят
И не изпитват нужда от лъжи.

Към мене устремен аз виждам зора
На побеждаващия наш войник,
С кръвта си който миеше позора
На не един продажен политик.

Стои изправен мрачно до лафета,
Презрял до смърт проклетата съдба
Сред група от убитите момчета
В превзетия със щурм Айваз Баба.

Гласът му е като щика му твърд:
“Какво спечелихте от нашта смърт?!”

Печално е да мреш за нещо ценно
И благородно, т.е. изключително,
Когато знаеш, че е обявено
За неосъществимо предварително.

Унгарското въстание и Пражка пролет
Подложиха света на изпитания,
Духът издигна се в свободен полет,
А тялото се потопи в страдания.

Съчувствено не си помръдна пръста
Светът във своето благоволение,
А Свободата, разпната на кръста,
Отново не получи възкресение.

Ръцете, по Пилатовски измити,
Благословиха всичките избити.

1984.

*В книгата "1984" Дж. Оруел
Рисува диктаторските режими.*

Създаде Оруел чудесна книга –
Венец на творческите му способности,
Но онова, което не достига,
Е правдата за страшните подробности.

Във тях са точно съсредоточени
Бедите и човешкото предателство,
Големите и малките измени
И евтино продавано приятелство.

Да, там е, вечно там е същината,
А другото са верни обобщения -
Изгубват очертания лицата,
Затривани са всички впечатления.

Достигаме до извод неминуем,
Че комунизмът е неописуем.

1985.

За миналото знаем. Има край.
А бъдещето е с начало само
И после за човека следва рай
Или безсрочен ад, според греха му.

Прилича ми на някакъв човал,
Във който са складирани мечтите,
Партийна смет и светъл идеал...
Тях вие, вождове, не ги пестите.

Наждите най-близо са до нас,
Чрез бъдеще за бързи употреби,
Очакваме ги с трепет всеки час,
Човала всеки иска да изгребе.

Така навлизат в нашето съзнание
И всичките ни разочарования.

1986.

*Можете да се опрете само на онова,
което ви се съпротивлява. (Блез Паскал)*

Когато враговете му измрат,
Човек започва да се чувства странно,
Отнета му е сякаш жива плът
От тялото, до болка изтерзано.

Той чувства, че от него те са част –
Тъй дълго са си противостояли,
И щом заглъхне злобният им глас,
Едва ли не той почва да ги жали.

Освен това той дава си отчет,
Че щом ги няма вече враговете,
Задава се и неговият ред
И време е човекът да се сети.

Смъртта накрая всички помирява;
За живите борбата продължава.

1987.

Правдата за ангел е призната,
В облаците някъде лети,
На идеи доста е богата,
Още по-богата на мечти.

Много рядко каца на Земята-
По веднъж на високосен век,
Винаги на връх във планината,
Гдето рядко среща се човек.

Славата ѝ като ек се носи,
Хората я търсят нощ и ден,
За да ѝ задават куп въпроси,
Всеки от Неправдата роден.

А Неправдата ни е могъща
И е вечно в земната си къща.

!988.

Мирът заварва хиляди убийци –
За жертвите си всички неизвестни,
Доскоро те били са кръвопийци,
Но след войната граждани са честни.

Годините набързо се променят,
Променят се местата и лицата,
Децата на убитите се женят
На техните убийци за децата.

И тази страшна драма се повтаря
Без срещу нея да се възразява,
Не става дума тука за поквара,
А за порядките в една държава.

Понеже нея никой не я съди
Тя сигурно навеки ще пребъде.

1989.

Обичам сътворен от мен народ,
Какъвто зная, че не съществува,
На моите заблуди той е плод
И Времето не ще ме излекува.

Нима не е по-смел от всеки лъв?
За правдата готов е да се бие
И да я защитава даже с кръв,
Непримирим към всякаква робия.

Гордея се със него, той със мен,
Един към друг отправяме похвали
И чакаме съвместно светъл ден
За сбъдване на всички идеали.

А дотогава като в полусън
Ще гледаме навътре, не навън.

1990.

С успех демократична въртележка
Замества лостовете на диктатора.
Внимание! Не е словесна грешка,
А стил и метод на организатора!

Едни и същи хора се нареждат
Около масата с държавна баница,
Безспир демократично се навеждат
И лакомията им няма граница.

Това, че често сменят си местата,
Е и единственото им различие
От диктатурата у нас позната,
Вината за която все е ничия.

Да, демоккратите ни са големи,
Но всички са с диктаторски кореми.

1991.

*Иван Грозни в изблик
на гняв убива сина си.*

Във имено на някакво единство,
Предназначено главно за слепци,
Окървавеното до смърт роднинство
Цъфти отдавна в царските дворци.

Цар Самуил унищожава брат си,
Княз Бóрис ослепява своя син,
А Светополк със своите юнаци
Избива братята си до един.

За Ричард Трети казват, че във бълчва
Удавил Кларънс – своя роден брат,
А Петър е обичал да измъчва
Роднините на път за Онзи свят.

Те всички са потънали във грях,
Но градове кръщаваме на тях.

1992.

Природата е сътворила кастите
За опит преди милиард години,
А също разделение на властите
По неизвестни някакви причини.

Пчели и мравки влезли във системата,
Те досега живеят също в нея
И образ на закон за тях приема тя
Без за това да имат те идея.

Инстинкт е изворът на подчинение,
Заложен във съвкупността от гени,
Предава се на всяко поколение
Без бунт и искания за промени.

Да го внедрят сред хора е мечтата
На всичките тирани по Земята.

1993.

*Там где элину сияла красота,
мне из черных дыр зияла срамота.
(О. Манделщам)*

Различен изглед има Красотата,
Но чувството за нея е едно,
Дълбока е заседнало в душата
И е с Небето свързващо звено.

Така е с чувството на справедливост,
Тя липсва, но ликът ѝ е познат
И със необяснима отзивчивост
За нея хора бързат да умрат.

И двете чувства, мисля си, не са ли
В основния състав на личността?
Без тях дали са хората живяли
Не ще ни каже даже и Смъртта.

Но те понявга са ръководители
И даже в изборите победители.

1994.

*През 2011г. са убити 25 000 слона.
(National Geographic, 2012[10]28)*

Светата църква в джунглата се цели
По повод важен принципен въпрос –
Потребни ѝ са слонове умрели,
За да използва слоновата кост.

От нея щом се изработи Кръста
Той ставал бързо двойно по-свещен
И се продава срещу сума тлъста
На всеки, за да бъде опростен.

Църковна утвар от зъба на слона
Краси със чест свещенния олтар,
Това е забранено от закона,
Но Господ е над всички господар.

Навярно слоновете в кратък срок
Ще дирят помощта на слонски бог.

1995.

*У.Х. Кароузър, изобретателят на найлона,
се самоубива на 41 годишна възраст.*

Изобретател се самоубива,
Светът събитието отбелязва
И бързо със забрава го покрива
На гроба във приятелската пазва.

Защо от хората си е отишъл
Човек, постигнал в младостта си много?
На Славата парфюма той е дишал
И затова ли е наказан строго?

Преценката “депресия”, не стига,
Това е описанието само,
Коя невидима и зла верига
Е дръпнала към пропаст личността му?

Бедата е, че сред изобретатели
Днес има негови последователи.

1996.

Нормални хора вредом, съюзете се!
Ще трябва лудите да укротим,
Като започнем първо със царете си
И всеки тиранически режим.

Потискането на себеподобните
Е болест със вековен период,
През който се издигат най-негодните
От целокупния човешки род.

Те пречка са огромна за прогреса ни,
Не е измислен лекът против тях,
Редицата изклани и обесени
Е улика за сторения грях.

Напред! И нека да не губим време.
Тираните, тях дявол да ги вземе!

1997.

Едва ли пример среща се по-ясен
За неуморния изобретател
От опита напразен и прекрасен
Да се постигне Вечния двигател.

Доказано е точно и безспорно,
Такъв двигател че е невъзможен,
Но хората го търсят неуморно
Без оглед, че успехът е нищожен.

Воюва с действителността мечтата
И е накрая все пак победена,
Със право за безумна е призната,
Но победена, тя не е сломена.

Защото в поетичните задруги
Законите понякога са други.

1998.

В допитването често до народа
Съзирам чест и много красота,
Тъй като всъщност там минава брода,
Разграничил народа от властта.

За атомен реактор днес го канят
Да предостави своя мъдър глас
И също колко да е чист уранът –
На пръчки ли да е или на пласт.

А по-нататък той ще се изкаже
Дали на светлината скоростта
Не трябва да направим двойна даже
За нуждите на съвременността.

Това аз чакам с тайно нетърпение,
За да оборя днешното твърдение.

1999.

Гробарят губи своя ореол
На пръв посредник между двата свята
(И винаги човек от мъжки пол!..)
Днес има нисък рейтинг занаята.

А във Египет нявга бе творец,
Едва ли не другар на боговете,
Гробове правеше като дворец
Във Долината златна на царете.

Царете преспокойно там си спят,
А гробът може още да поеме,
Ще ги посрещне като на парад,
Достатъчно е да измрат навреме.

Поканата ни ако не ги трогне
Възможно е и да им се помогне.